

Tak for mad

af Erling Kristensen

Uddrag fra bogen "I ledtog med livet"

Jeg husker ganske nøje, hvornår det første gang gik op for mig, at jeg var i en helt bundløs taknemlighedsgæld til min mor, ikke blot som mor, men som husmor.

Det var netop en forårsdag med solskin, hagl, blæst og stille i een overdådighed. Vi var lige begyndt forårsarbejdet i mosen, og efter vinterens indendørs liv føltes tørvearbejdet meget tungt, særlig for mor, der ikke var stærk. Hun var synlig træt, da hun en time før middag afbrød arbejdet for at gå det ikke ubetydelige stykke vej hjem for at lave middagsmad.

Men hun havde ikke blot fået tid til at lave maden færdig, så den fra bordet dampede os festligt i møde, hun havde ordnet stuerne, havde sat en buket af forårets vilde blomster på bordet, og da vi mente at være færdig med måltidet, viste det sig, at hun også havde fået tid til en overraskelse - hun havde bagt en dejlig pandekage til hver - -

Så dybt indtryk gjorde de pandekager, at jeg siden har husket denne middags vekslende lys ind ad ruderne - og husket de blomster, mor havde plukket på sin trælse gang hjem over mosen.

Det var så langt fra første gang, jeg nød godt af mors små overraskelser, men det var første gang, det helt bevidst gik op for mig, hvad der måtte være gået forud af arbejde og giverglæde - - men fik jeg takket? Jeg husker det ikke - - og nu er det for sent - - men forhåbentlig er det ikke for sent at gøre lidt bod ved at takke mors gavmilde medsøstre: de tusinder, der år ind og år ud mange gange om dagen lader sindenes rigdom udfolde sig i noget så påkrævet og samtidig så upågtet som mad.

Desværre er selv den ærligste tak alt for ringe et afdrag på så stor en gæld. Men foråret gav mig mod. På helt husmoderlig vis kom det mig til hjælp, mens det med humørfyldt giverglæde dækkede livets bord for mig og alt levende. Det gav mod at se, hvor påfaldende det gode forår ligner den gode husmor. Begge har de så givende travlt med hver på sin vis at tilberede og servere rige og nærende glæder. Foråret lader naturen grønnes, først som en anelse: et gennemsigtigt skimmer af lysegrønt, der pludselig en morgen som en mirakeldug ligger bredt ud for vore søvnige øjne. For også i det ligner foråret den gode husmor, at det er, mens vi sover, det breder sin dug til fest og sætter årets allerførste blomster på bordet: Gule følfodsblomster, der lyser os langt ind i sjælen, dunede pilegæslinger med kaffebrune skæl-vinger på ryggen og fattige fandens mælkebøtter. Ene "billige" blomster. Men som den gode husmor er foråret så usnobbet, at det overser alle skabagtighedens priskuranter - - Det har det som hun - og hun har det som foråret: De pynter smukkeste med de fattigste blomster.